

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Timárom, Advokátska kancelária Timar & Partners, s. r. o., Štúrova 42, Šaľa, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 3 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 464/2014 z 30. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského

súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 464/2014 z 30. novembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania (žalobcom) vo veci o zaplatenie sumy 348,26 € z titulu náhrady škody proti obchodnej spoločnosti vedenej na Okresnom súde Galanta (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 194/2012. Okresný súd rozsudkom z 20. mája 2014 rozhodol tak, že konanie v časti uplatnenej sumy s prísl. zastavil z dôvodu čiastočného plnenia zo strany vedľajšieho účastníka (poisťovňa) a vo zvyšnej časti žalovanej istiny v sume 168,84 € s prísl. jeho žalobu zamietol. V poslednom výroku rozhodol o tom, že účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. Sťažovateľ proti výrokom rozsudku o zamietnutí žaloby a nepriznaní trov konania podal odvolanie.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom vychádzal v odôvodnení aj z toho, že sťažovateľ *„neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenie, na základe ktorého by vznikol záväzok žalovaného, resp. vedľajšieho účastníka zaplatiť mu celú uplatnenú sumu ako náhradu škody spôsobenú na jeho motorovom vozidle pri dopravnej nehode...“*.

4. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v jeho veci *„bola nesprávne posúdená konkurencia noriem jednoduchého hmotného práva podľa Občianskeho zákonníka a v druhom rade samotná aplikácia jednoduchého práva bola svojvoľná“* a podľa neho je na mieste, *„aby sa ústavný súd touto sťažnosťou zaoberal, a nepostupoval tak, že sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na hodnotu sporu... týkajúcu sa bagatelizovaných nárokov... a to z dôvodu, že ide o otázku významného právneho záujmu a je potrebná ingerencia Ústavného súdu...“*.

5. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na iné rozhodnutia krajských súdov v obdobných prípadoch (napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 28/2011, v ktorom došlo k stotožneniu sa s aplikáciou právneho názoru vysloveného v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/07), podľa ktorých mal krajský súd v danej veci taktiež postupovať, ale napriek tejto judikatúre rozhodol úplne inak, ako to požadoval v odvolaní

proti rozhodnutiu samotný sťažovateľ (v tejto súvislosti poukazuje aj na iné rozhodnutia ústavného súdu vo vzťahu k naplneniu princípu právnej istoty a spravodlivému súdному konaniu). V danom prípade „*krajský súd iba mechanicky aplikoval ustanovenia o bezdôvodnom obohatení na ustanovenia o náhrade škody...*“, čím došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu „*podľa čl. 36 ods. 1 Ústavy SR a k zásahu do práva garantovaného v čl. 11 Listiny...*“ (správne má byť čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.).

6. Sťažovateľ na základe uvedeného žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa označených článkov ústavy a listiny (uvedených v bode 1) napadnutým rozsudkom krajského súdu s tým, aby bol tento rozsudok zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa aj náhrady trov konania v sume 338,38 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, čo v danom prípade ústavným súdom zistené nebolo (pozri odôvodnenie napadnutého rozsudku s. 6 až s. 8).

11. Sťažovateľ najmä namieta, že krajský súd napadnutým rozsudkom v jeho veci rozhodol odlišne ako v iných prípadoch, čím mali byť porušené jeho označené základné

práva podľa ústavy a listiny, pričom žiadal, aby sa jeho vecou ústavný súd zaoberal aj napriek tomu, že ide o bagateľnú sumu (pozri bližšie body 4 a 5).

12. Ústavný súd po preskúmaní námietok sťažovateľa (body 3 až 6) konštatuje, že jeho sťažnosť treba považovať na prvý pohľad za zjavne neopodstatnenú. Je nepochybné, že v prípade sťažovateľa ide o vec s nízkou hodnotou sporu (168 € s prísl.), teda o bagateľnú vec, čo tvrdí aj sám sťažovateľ. Jeho odlišné právne posúdenie predmetnej veci, rozdielne od právneho názoru vysloveného všeobecnými súdmi aj na základe záverov znalca ešte nemôže samo osebe zakladať porušenie označených článkov listiny a ústavy, ak navyše ústavnému súdu ani neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05).

13. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi je teda „bagateľná vec“, za ktorú sa napr. podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku považuje peňažné plnenie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ústavný súd súčasne zistil, že tá istá advokátska kancelária zastupujúca sťažovateľa v tomto konaní bola už raz riadne poučená vo veci iného sťažovateľa vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 94/2014, že ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva, ak navyše nejde o žiadny výnimočný prípad, ako to vyplýva z tejto sťažnosti.

14. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že aj v tejto veci námietky sťažovateľa vyjadrujú iba odlišný právny názor na preukázaný skutkový stav, avšak bez toho, aby indikovali relevantný ústavnoprávny rozmer, t. j. vecnú súvislosť týchto námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a listiny. V tejto veci nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, keďže sťažovateľ sa sťažnosťou domáha ochrany svojich práv podľa ústavy a listiny v konaní

o takú sumu, ktorá je podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, ako aj všeobecných súdov zjavne bagatel'ná (pozri m. m. II. ÚS 149/09, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014, II. ÚS 60/2015 a tam uvedenú judikatúru). Ústavný súd preto jeho s'ťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2016